

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Η συνεχιζόμενη αντίσταση του Παλαιστινιακού λαού, ειδικά από νεαρά αγόρια οπλισμένα με τίποτε άλλο εκτός από πέτρες ενάντια σε ένα από τους καλύτερους εξοπλισμένους και πιο αποτελεσματικούς στρατούς στον κόσμο, έχει γίνει αγώνας ενάντια σε κάθε μέθοδο κρατικής τρομοκρατίας, όπως: τις μαζικές απελάσεις, τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τις αδιάκριτες σφαγές, την καταστροφή κατοικιών και ολόκληρων δρόμων, τους ανελέητους πυροβολισμούς, την βία, τους βιασμούς, τις επιθέσεις στα τζαμιά, τις σχεδιασμένες σφαγές απο ουλαμούς θανάτων με πολιτικά ρούχα κ.τ.λ. Η χρήση θανατηφόρων δηλητηριωδών αερίων, σφαιρών από καουτσούκ όσο και αληθινών, που δεν αποτελούν πια « είδηση » έχουν αποτύχει να καταπνίξουν αυτή την επανάσταση.

Τα ΜΜΕ στην νέα «δημοκρατική» παγκόσμια τάξη, βασισμένα στην αρχή της ομοφωνίας έχουν ξεπεράσει πια τους εαυτούς τους στις προκατειλημένες παρουσιάσεις τέτοιων γεγονότων, σταθεροποιώντας την άποψη του κόσμου υπέρ του Ισραηλινού κράτους και των Αμερικάνικων συμφερόντων στην Μέση Ανατολή. Εν τούτοις το σχέδιο (με ναζιστικές μεθόδους) για φυσικό και πολιτισμικό αφανισμό του Παλαιστινιακο-αραβικού λαού δεν μπορεί πια να αποκρύπτεται από τα μάτια του κόσμου, καθώς βομβιστές, τανκς και μπουλτόζες συνεχίζουν να κατεδαφίζουν τα μίζερα σπίτια τους μαζί με τις λίγες κοινωνικές δομές που έχουν κατορθώσει να ανεγείρουν στην ανοιχτή φυλακή μέσα στην οποία έχουν καταδικαστεί να ζούν. Οι κραυγές αγανάκτησης που έχει προκαλέσει αυτή η κατάσταση από πολλές πολιτικές ηγεσίες της δύσης, λίγο είχαν να κάνουν με τα συναισθηματά τους για τους Παλαιστινίους, αλλά πιο πολύ με τον φόβο τους για αναστάτωση κάποιων ίσως από τα γύρω αραβικά κράτη στα οποία στηρίζονται στις φτηνές προμήθειες πετρελαίου. Η αντίδραση κάποιων νεαρών ανθρώπων αναμεμειγμένων στον αγώνα για απόκρουση ενός απο τους πιο υψηλά εξοπλισμένους στρατούς στον κόσμο με γυμνά χέρια δεν προκαλεί σχεδόν καμιά έκπληξη. Περιτριγυρισμένοι από τη δισσοδία του θανάτου από την γεννησή τους κάποιοι έχουν στρατολογηθεί από Ισλαμικές οργανώσεις όπως η Χαμάς ούτως ώστε να πάρουν λίγους επίσης άμαχους Ισραηλινούς, άντρες, γυναίκες και παιδιά μαζί τους στο τραγικό αποκορύφωμα των σύντομων ζωών τους. Δεν είναι τυχαίο ότι σε τέτοια γεγονότα δίνεται πλήρης κάλυψη από τα ΜΜΕ, όχι λόγω οποιασδήποτε πραγματικής συμπόνιας για τα θύματα των επιθέσεων αυτοκτονίας, αλλά επειδή μπορούν να τα εκμεταλλευτούν πολιτικά υπέρ των συμφερόντων των κυριάρχων, ταιριαζοντάς τα στην λογική του Μπούς για τον «άξονα του κακού» ούτως ώστε να δικαιολογηθεί ο κρατικό τρόμος σε πιο μαζική κλίμακα. Αντιμέτωπη με αυτή την πραγματικότητα είναι εύκολο να πέσουν βορά σε μια Μανικεανή λογική πολέμου και να παραταχθούν σ' ένα ή άλλο «έθνος» μέσα σε κάποια ομάδα. Αλλά αν η αλληλεγγύη μας με τους καταπιεσμένους πρόκειται να υπερβεί τα λόγια ή τις πορείες πίσω «από εθνικές σημαίες», πρέπει να κάνουμε προσπάθεια να κατανοήσουμε την κατάσταση μέσα στην προφανή κοινωνική και ιστορική της πολυπλοκότητα. Μόνο τότε θα

μπορέσουμε να εγκαταλείψουμε το ρόλο του παθητικού θεατή και να δράσουμε με επαναστατική αλληλεγγύη με τρόπο που να αρνείται την παράλογη λογική του εθνικισμού, του μιλιταρισμού και του κράτους.

Ήδη, το 1917 στην ανακύρξη του Μπάλφουρ είχα αποδειχτεί ότι τα σιωνιστικά συμφέροντα ήταν πολύ πιο σημαντικά από την τύχη «70.000 αράβων με όλες τους τις προκαταλείψεις». Η κατοχή της γής της Παλαιστίνης και η ίδρυση του Εβραϊκού εθνικού κόμματος βασισμένο στην ιστορία και την θρησκεία ήταν έτοιμα να αρχίσουν. Έως το 1935 υπήρχαν ήδη 400,000 Εβραίοι σε 900,000 Αραβες. Το 1948 το Ισραηλινό κράτος ιδρύθηκε - συγκρούσεις και διωγμοί άρχισαν καταλήγοντας σε μαζική έξοδο των Αράβων. Σε όλους τους Εβραίους μετανάστες υποσχέθηκαν όχι μόνο εθνικότητα αλλά επίσης ένα απο τα σπίτια που αφέθηκαν από τους Αραβες στη φυγή τους. Είχαν την συμπόνοια του κόσμου από πίσω τους, μετά από τη γενοκτονία που είχαν υποστεί από τους ναζί. Αλλά πίσω τους βρίσκονταν τα συμφέροντα του Σιωνισμού και αυτά της Αμερικάνικης κυριαρχίας και πάρα πολλά δολάρια έπεσαν στο Ισραήλ για την ενδυνάμωση του κράτους του και για την προμήθεια ενός οπλοστασίου του οποίου θα ταίριαζε στο ρόλο του Ισραήλ ως αστυνόμου της Μεσογείου. Από τότε, η αποικιοκράτες συνεχίζουν να σπρώχνουν τους Παλαιστινίους έξω από τα σπίτια τους και την γή τους, στελνοντάς τους σε μια μικροσκοπική έρημο που έχει γίνει η πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή στο κόσμο.

Πρέπει να λεχθεί ότι πολλούς απο τους Εβραίους μετανάστες στη γή του Ισραήλ είχαν ιδεώδη ισότητας που ενίσχυσαν την επιθυμία των Παλαιστινίων Αράβων να μοιραστούν την γή τους όπως και πριν με τους Αρμένιους που είχαν τραπεί σε φυγή λόγω των διωγμών από μέρος των Τούρκων. Δεν αντετίθετο στους Εβραίους μέχρι που η εισβολή πήρε την μορφή μιας Σιωνιστικής πολιτικής κίνησης που στόχευε στην καθιέρωση ενός Ισραηλινού κράτους σε αντίθεση με τις ελεύθερες ομόσπονδες κοινότητες. Υπάρχουν ακόμη και σήμερα άνθρωποι μέσα στο Ισραήλ που είναι αντίθετοι στο Σιωνιστικό σχέδιο και που θα ήταν και υπέρ ενός είδους φιλελεύθερου σοσιαλισμού στην Μέση Ανατολή και ειδικά στο Ισραήλ. Απορρίπτουν το εθνικιστικό Ισραηλινό κράτος προτιμώντας τον ταξικό αγώνα για ελεύθερες κολλεκτιβιστικές κοινότητες. Κατά ακρίβεια, οι ελεύθερες ομόσπονδες παραγωγές κοινότητες είναι η μόνη πιθανή λύση για το λαό της Μέσης Ανατολής. Η πραγμάτωση της επιθυμίας για να ζούν μαζί ο ένας με τον άλλο χωρίς το κράτος τόσο από Ισραηλινούς όσο και από Παλαιστινίους και θα κατέστρεφε την Παγκόσμια τάξη της εκμετάλλευσης και του θανάτου. Η τελευταία προϋποθέτει μια κατάσταση ρατσιστικού μίσους και πολέμου ως αναγκαία προκαταρκτικά για την ενορχήστρωση μιας μελλοντικής κατάστασης οπλισμένης ειρήνης μαζί με όλες τις εσωτερικές δομές που απαιτούνται για την διατήρηση μιας τέτοιας κατάστασης. Η ίδρυση του Παλαιστινιακού κράτους με ηγέτη τον Αράφατ, βλέποντας την πολύ ως κάτι το θετικό δεν έχασε χρόνο για να αποκαλύψει την πραγματική του φύση. Μια μεγαλειώδης παρωδία ενός κράτους με τους Παλαιστινίους αστυνομικούς, τα δικαστήρια και τις φυλακές του αντικατέστησε τον Ισραηλινό στρατό στην καταστολή των

ανεξέλεγκτων νέων της Γάζας. Συλλήψεις, ανακρίσεις, βασανιστήρια και φυλακίσεις από τους κάποτε σύντροφους στα όπλα εναντίων των αποικιοκρατών, έχουν οδηγήσει στην οπλισμένη αντίσταση μέσα στο κράτος της Πλαιστίνης, κυρίως με την μορφή της Χαμάς «της οπλισμένης πτέρυγας του Θεού» προετοιμάζοντας νέους για τον θάνατο στον ιερό πόλεμο ενάντια στους άπιστους.

Παρόλα αυτά η Ιντιφάντα που ξέσπασε τον Δεκέμβριο του 1987 συνεχίζει αμείωτη. Είναι σε αυτή τη μαζική εξέγερση που πρέπει να δώσουμε την αλληλεγγύη μας επιτιθέμενοι στα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα του Ισραηλινού κράτους χωρίς να επιτιθόμαστε στον Ισραηλινό λαό.

Η διεθνής επαναστατική αλληλεγγύη μπορεί να χρησιμοποιήσει απλά μέσα όπως το σαμποτάζ, το μπούκοτάρισμα προϊόντων, ή πορείες που διαχωρίζονται ξεκάθαρα από όλες τις πολιτικές πλευρές οι οποίες ξεχειλίζουν από εθνικισμό.

Η γλώσσα της επανάστασης δεν γνωρίζει σύνορα μπορεί να χτυπήσει παντού οποιανδήποτε στιγμή.

Αυτό ακριβώς είναι που φοβούνται τα κράτη. Γνωρίζουν πως χωρίς την ομοφωνία και την υποταγή τα πολεμικά τους οπλοστάσια θα μετατρέπονταν σε νεκρά όπλα.

Ο κόσμος έχει δείξει την αδιαφορία του για πάρα πολύ καιρό. Κανείς πια. Είναι καιρός να εκφράσουμε τον θυμό μας με επαναστατική αλληλεγγύη σε όλους εκείνους που αγωνίζονται ενάντια σε κάθε κράτος και ειδικά στους νεαρούς Παλαιστίνιους που πολεμούν για τις ίδιες τους τις ζωές. Για ένα κόσμο χωρίς σύνορα.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ ΚΥΠΡΟΥ

